

Arrest

nr. 157 101 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod, beide daterend van 6 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Da Costa Aguiar, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van wederzijdse slagen en verwondingen PV nr BR.43.L2.048110/2014 van de politie van Brussel West

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 11.03.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor wederzijdse slagen en verwondingen (PV opgemaakt door de Politie Brussel West, BR.43.L2.048110/2014 op 05.10.2014, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft op 14.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 6.03.2013. Deze beslissing is op 11.03.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de gemeente Sint Agata Berchem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 11.03.2013.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, [...], attaché, gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van de politie van Brussel West

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas

de betrokkene, [...] op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas”.

1.2. De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 06.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd door de gemeente Sint Agata Berchem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Een inreisverbod van drie (3) jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 11.03.2013 en aangezien betrokkene werd geïnformeerd over het bevel om het grondgebied te verlaten en de wijze waarop men vrijwillig naar het land van herkomst kan terugkeren.”

2. Over de rechtspleging

2.1.1. Verzoeker verwijst naar artikel 39/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Nietig is ieder verzoekschrift dat en iedere memorie die door een aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken onderworpen partij aan de Raad is gericht in een andere taal dan die haar bij die wetgeving is opgelegd.

De nietigheid wordt ambtshalve uitgesproken.

De nietige akte stuit echter de termijnen van de verjaring en van de procedure; deze termijnen lopen niet gedurende de instantie.”

2.1.2. De argumentatie, zoals uiteengezet door de verzoeker heeft echter in wezen betrekking op de taal van de bestreden beslissing en vormt een middel dat is gericht tegen de bestreden beslissingen. Het zal dan ook als dusdanig worden behandeld.

2.1.3. Voor zover verzoeker in fine stelt dat hij de behandeling van het beroep wil door een Franstalige kamer, moet het volgende worden vastgesteld:

Overeenkomstig artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen, behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet, voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De beslissingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

2.1.4. Indien hierna zal blijken dat de bestreden beslissingen werden genomen in strijd met de wetgeving op het taalgebruik in bestuurszaken, leidt dit tot de vernietiging ervan. Indien blijkt dat dit niet het geval is zal het onderhavige beroep, gericht tegen Nederlandstalige beslissingen, moeten worden behandeld in de Nederlandse taal.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering op dat vlak onontvankelijk is.

4. Over de gegrondheid

4.1.1. Verzoeker betoogt, in wat als een eerste middel kan worden beschouwd, dat de bestreden beslissingen in de Franse taal hadden moeten worden genomen. Hij verwijst naar artikel 17, § 1, A, 1° van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken.

4.1.2. De bestreden beslissingen werden genomen door de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.

Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 40 van diezelfde wetten luidt als volgt:

“De berichten en mededelingen die de centrale diensten aan het publiek richten door bemiddeling van de plaatselijke diensten, zijn onderworpen aan de taalregeling die ter zake aan genoemde diensten bij deze gecoördineerde wetten wordt opgelegd. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij, op dezelfde wijze, ter beschikking stellen van het publiek.

De berichten en mededelingen die de centrale diensten rechtstreeks aan het publiek richten worden in het Nederlands en in het Frans gesteld. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij zelf ter beschikking stellen van het publiek. (De berichten en mededelingen die ze rechtstreeks aan het publiek richten, worden in het Duits aan het Duitssprekende publiek ter beschikking gesteld.) In het Duits gestelde formulieren worden, zo nodig, ter beschikking gesteld van het Duitssprekend publiek.”

Artikel 41 luidt als volgt:

“Art. 41. § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod zijn in casu ambtshalve beslissingen die werden genomen nadat verzoeker door de politiediensten van Sint-Jans-Molenbeek werd aangetroffen toen deze dienden tussen te komen in een ruzie met wederzijdse slagen en verwondingen en werd vastgesteld dat verzoeker niet beschikte over een paspoort dat voorzien was van een geldig visum en hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Deze beslissingen zijn niet het gevolg van een voorafgaande aanvraag die in het Frans werd gesteld, zoals verzoeker wil laten geloven, zodat hij zich niet kan beroepen op de artikelen 40 en 41 zoals hiervoor geciteerd.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissingen ter kennis zijn gebracht door de hoofdinspecteur van de PZ Brussel-West en dus in Brussel-Hoofdstad.

Conform artikel 39, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 dient de verwerende partij als centrale dienst, zich in haar betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de beslissingen moeten worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtaal, waarbij de taalrol bepalend is.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat de heer W.V.P., die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol. De bestreden beslissingen werden derhalve op wettige wijze in het Nederlands genomen.

Aangezien de bestreden beslissingen op correcte wijze in de Nederlandse taal werden gesteld moet de huidige vordering ook in het Nederlands worden behandeld, zoals blijkt uit hetgeen onder punt 2.1.4. werd gesteld.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.2.1. In wat als het tweede middel wordt beschouwd, beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de Omzendbrief van 10 juni betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land.

4.2.2. De bedoelde omzendbrief heeft *“tot doel bepaalde opdrachten van de Burgemeester of zijn gemachtigde in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land in herinnering te brengen en nader toe te lichten”*. Het is dus een omzendbrief gericht aan een administratieve overheid die richtsnoeren bevat nopens de interpretatie en toepassing van bestaande bepalingen. Hij heeft geen bindend karakter en de eventuele niet-naleving ervan kan derhalve niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen leiden, zodat het middel in zoverre het is afgeleid uit de schending van deze omzendbrief niet ontvankelijk is.

Op welke manier een schending werd begaan van artikel 62 van de verwerende partij, wordt verder niet toegelicht met concrete elementen, zodat ook dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4.3.1. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/18 van de Vreemdelingenwet omdat de essentiële elementen van de bestreden beslissing niet werden vertaald, en van de artikelen 5,2 en 6,3,A [sic].

4.3.2. In de mate dat verzoeker een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet ziet in het feit dat essentiële elementen van de bestreden beslissing niet werden vertaald, moet erop worden gewezen dat wanneer het bestuur overgaat tot het uitvoeren van een administratieve rechtshandeling zij daarbij de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken moet respecteren, die in casu, zoals reeds bij de beoordeling van het eerste middel werd gesteld, het gebruik van de Nederlandse taal voorschreven. Verzoeker toont niet aan dat het bestuur ambtshalve, dus zonder daartoe verzocht te zijn door de betrokken vreemdeling, de verplichting had deze beslissing, of een deel ervan, te voorzien van een vertaling, zoals hierna ook nog zal blijken.

Artikel 74/18 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 12.2 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, luidt als volgt:

“Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie betreffende de beroepsmiddelen, in een taal die de onderdaan van een derde land begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de vreemdeling bij de minister of zijn gemachtigde bekomen worden. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing.”

In de akte van kennisgevingen van de bestreden beslissingen staat telkenmale het volgende vermeld:

“Ik heb de betrokkene geïnformeerd over [...]

-de mogelijkheid om vertalingen te krijgen:

Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing, met inbegrip van de informatie betreffende de beschikbare beroepsmiddelen, in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan met redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij (zij) die begrijpt, kan op zijn (haar) verzoek bekomen worden bij de minister of diens gemachtigde.”

Verzoeker heeft dit document ondertekend, zodat bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet worden aangenomen dat hij op adequate wijze werd geïnformeerd over de mogelijkheid om een vertaling te krijgen. Hij toont verder op geen enkele manier aan dat hij een dergelijk verzoek aan de gemachtigde heeft gericht en, nog minder, dat dat verzoek zou zijn afgewezen.

Bovendien valt niet in te zien welk belang hij heeft bij dit middelonderdeel, nu hij, met behulp van zijn raadsman in staat is gebleken zijn middelen tegen de motieven van de bestreden beslissingen, op adequate wijze te formuleren. Het middelonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker zich in zijn verzoekschrift nog beroept op een schending van artikel 5.2 van het EVRM moet worden vastgesteld dat deze bepaling onmiskenbaar betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding, zodat dit middel niet dienstig kan worden aangebracht.

Artikel 6.3.a van het EVRM luidt als volgt:

“3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebracht beschuldiging;”

Deze bepaling is niet van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Het derde middel is niet gegrond.

4.4.1. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 7, eerste lid, 1° en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk in het bezit is van een paspoort, hem op 15 oktober 2012 uitgereikt.

4.4.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van de volgende motieven:

“Artikel 7, alinea 1

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Verzoeker gaat er dus volledig aan voorbij dat hij niet alleen een paspoort moet voorleggen maar ook een visum of visumverklaring, geldig voor binnenkomst in België. Dat hij niet in het bezit is van dit laatste, wordt niet betwist. Bovendien blijkt dat hij nooit heeft verklaard in het bezit te zijn van een paspoort, toen hij daartoe in de gelegenheid werd gesteld, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat hij dit niet toelicht in het kader van dit middel, maar daar later nog op terugkomt. Ter zake kan dan ook worden verwezen naar de bespreking van het achtste middel.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

4.5.1. In een vijfde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 6 van het EVRM.

4.5.2. Verzoeker houdt voor dat hij wel degelijk in het bezit is van een geldig paspoort, doch bij zijn aanhouding niet in de mogelijkheid werd gesteld om dit paspoort over te leggen. Deze beweringen toont hij echter op geen enkele wijze aan. Daarenboven werd hiervoor reeds gesteld dat een Marokkaans paspoort zonder visum niet aan de voorwaarden voldoet van artikel 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert verder aan houder te zijn van een Italiaanse verblijfsvergunning.

Uit het administratief dossier, en meer bepaald het administratief verslag “illegaal verblijf” blijkt dat verzoeker op 5 oktober 2014 werd aangetroffen door de politiediensten van Sint-Jans-Molenbeek en geen identiteitsdocumenten en al evenmin een Italiaanse verblijfsvergunning kon voorleggen op het ogenblik van deze controle. Dat hij daartoe niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld is niet aangetoond, en bovendien blijkt dat hij naar aanleiding van zijn verklaringen evenmin melding heeft gemaakt van het feit dat hij in het bezit zou zijn geweest van de documenten waarop hij zich nu beroept, terwijl hij niet aantoonde om welke redenen hij daartoe niet in de mogelijkheid zou zijn geweest. Hij kan zich daarbij niet verschuilen achter het gegeven dat hij het Nederlands niet machtig zou zijn: het administratief verslag werd in het Frans opgesteld, zodat er, tot bewijs van het tegendeel, van moet worden uitgegaan dat verzoeker minstens in het Frans werd bejegend, een taal die hij stelt wel te beheersen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij geen rekening heeft gehouden met documenten die door verzoeker onvermeld waren gelaten. In die optiek is de aangevoerde schending van artikel 20 van de Schengengrenscodex, dat betrekking heeft op de afschaffing van controles aan de binnengrenzen, niet dienstig om de wettigheid van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

In de mate dat verzoeker de bedoelde documenten thans zou voorleggen om een andere wending te geven aan de zaak, moet erop worden gewezen dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker wijst er verder op dat de feiten van 5 oktober 2014 betrekking hebben op agressie die ten aanzien van hem werd gepleegd, en dat in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven dat het om wederzijdse slagen en verwondingen gaat. Daarmee maakt hij echter niet aannemelijk dat de verwerende partij naar aanleiding van die feiten niet genoegzaam kon oordelen dat hij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwijzing, door verzoeker, naar het vermoeden van onschuld dat voortspuit uit artikel 6 van het EVRM, doet aan het hiervoor gestelde geen afbreuk. Daargelaten de vaststelling dat deze bepaling niet van toepassing is in het kader van beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een veroordeling zou moeten afwachten en zich niet zou kunnen steunen op de thans reeds gedane vaststellingen om te oordelen dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Verzoeker voert aan dat de tenuitvoerlegging van de beide bestreden beslissingen hem niet zal toelaten om zijn verdediging te voeren in het kader van de feiten van 5 oktober 2014, en dat hij het recht om een schadevergoeding te vorderen verliest, zodat een schending van artikel 6 van het EVRM dreigt.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat de procedures niet door zijn raadsman zouden kunnen worden opgevolgd, nog daargelaten de vraag of het daadwerkelijk tot een strafproces zal komen. Bovendien, zo zijn aanwezigheid op het grondgebied noodzakelijk zou zijn, staat het hem vrij om bij toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod. Een schending van artikel 6 van het EVRM is dan ook in de huidige omstandigheden niet aangetoond.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.

4.6.1. In een zesde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 2, §3 en 4 van de Salduz-wet en, weerom, artikel 6 van het EVRM.

4.6.2. De wet van 13 augustus 2011 tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, om aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan, is niet van toepassing. De thans bestreden beslissingen hebben geen uitstaans, noch met een strafvordering, noch met een voorlopige hechtenis. De vasthouding van verzoeker vindt zijn rechtsgrond in artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien is het middel gericht is tegen de vrijheidsberovende maatregel aangelegenheid die, zoals reeds gesteld, niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort.

Het zesde middel kan niet worden aangenomen.

4.7.1. In het zevende middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 27, §1, 27, §3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. In de mate dat het middel is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, is het, gelet op de onbevoegdheid van de Raad ter zake, onontvankelijk.

Betreffende de vermeende schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat nergens in de toelichting bij het middel hier nader op wordt ingegaan. Aangezien onder "middel" in de zin van artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden, wordt de schending van de voormelde bepaling niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het zevende middel is niet ontvankelijk.

4.8.1. Het achtste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet omdat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de concrete situatie van verzoeker, en meer bepaald met de volgende gegevens:

- Het feit dat verzoeker gesteld heeft dat hij het grondgebied weldegelijk verlaten heeft na het bevel dd. 06.03.2014,
- Dat verzoeker over een paspoort beschikt,
- Dat verzoeker in Italië werkzaam is en er verblijft,
- Dat verzoeker niet aansprakelijk kan worden gesteld van de feiten die plaatsvonden op 05.10.2014,
- Dat er geen risico op vluchten heerste, noch het risico op het geen gehoor verlenen aan een verwijderingsmaatregel.

4.8.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verzuchtingen van verzoeker geen betrekking hebben op de elementen waarmee de verwerende partij krachtens artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Een schending van deze bepaling is dan ook niet aangetoond.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen er op eenvoudige wijze in gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissingen, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

In de mate dat verzoeker betoogt dat rekening had moeten zijn gehouden met het feit dat hij over een paspoort beschikte en dat hij in Italië woont en werkt, kan worden verwezen naar het vijfde middel, waaruit blijkt dat verzoeker van deze elementen nooit melding heeft gemaakt toen hij in de mogelijkheid werd gesteld verklaringen af te leggen. Hij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hij zelf niet aan het licht heeft gebracht toen hem de kans daartoe werd geboden.

Wat betreft het feit dat hij geen verantwoordelijkheid draagt in de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het opstellen van het proces-verbaal, blijkt dat het gaat om wederzijdse slagen en verwondingen, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat de verwerende partij daaruit op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat hij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker doet ook nog gelden dat hij wel degelijk het grondgebied heeft verlaten nadat hem het bevel van 11 maart 2013 werd betekend. Gelet echter op de eerder gedane vaststellingen dat hij geen verklaringen had afgelegd over het in het bezit zijn van een paspoort of een Italiaanse verblijfstitel, kan de verwerende partij, toen zij vaststelde dat verzoeker op het grondgebied werd aangetroffen nadat hem het bevel van 6 maart 2013 op 11 maart 2013 werd betekend, geen kennelijk onredelijk handelen worden aangewreven toen zij op grond van deze bevindingen vaststelde dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting had voldaan. Om dezelfde reden kon zij ook genoegzaam besluiten dat hij geen gevolg zou geven aan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Dit laatste element heeft overigens betrekking op de beslissing tot vasthouding, met betrekking tot dewelke de Raad andermaal moet vaststellen dat hij geen bevoegdheid heeft.

Het achtste middel is niet gegrond.

4.9.1. Het negende middel is afgeleid uit de schending van artikel 14 van de Grondwet, artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 7 van het EVRM en artikel 74/11, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat de beslissing houdende het opleggen van het inreisverbod genomen werd in weerwil van het verbod van retroactiviteit van de wet. Hij betoogt dat met de wet van 19 januari 2012 de mogelijkheid werd voorzien om een inreisverbod op te leggen nadat een voorgaande beslissing niet werd gerespecteerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2013, met betrekking tot hetwelk hem wordt verweten dat hij er geen gevolg aan heeft gegeven, vloeide voort uit een aanvraag die werd ingediend op 14 december 2009, zodat de op dat ogenblik toepasselijke bepalingen moeten worden gehanteerd.

4.9.2. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat er sprake is van retroactiviteit, om de volgende reden:

De bepalingen inzake het inreisverbod werden in de Vreemdelingenwet bij de wet van 19 januari 2012, die in werking trad op 27 februari 2012 ingevoegd. Deze wet bevatte geen overgangsmaatregelen.

Op het ogenblik dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2013 werd uitgevaardigd, waren de bepalingen inzake het inreisverbod reeds van toepassing. Vanaf het moment dat verzoeker kennis nam van het bedoelde bevel, op 11 maart 2013, wist hij, of moest hij weten, dat het niet navolgen ervan aanleiding kon geven tot het opleggen van een inreisverbod, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°. Van enige retroactiviteit is geen sprake. De argumenten van verzoeker doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Bovendien is een nieuwe wet niet alleen van toepassing op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998, A.R. S.97.0052.F; Cass. 14 februari 2002, A.R. C.00.0350.N; Cass. 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N; Cass. 28 februari 2003, A.R. C.00.0603.N; A.C. 2003, nr. 141; Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden.

Aangezien de verschillende middelonderdelen vertrekken van de verkeerde premisse inzake de vermeende retroactiviteit, volstaan de voorgaande vaststellingen om ze in hun geheel ongegrond te bevinden.

Het negende middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS